

Ważniejsze prace Zakładów Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu

Zakład Przemysłu Hutniczego w Chorzowie

Normowanie pracy w hali odlewniczej stalowni jakościowej (instrukcje i wzory). Konieczność oparcia planowania wykonawczego w stalowniach jakościowych na ścisłych normach pracy dla wszystkich odcinków produkcyjnych tych wydziałów spowodowała, że Zakład Przemysłu Hutniczego IEOP przystąpił do opracowania tego zagadnienia.

W pierwszym rzucie, badania koncentrowały się na jednej ze stalowni ilościowych, która stosuje technicznie uzasadnione normy pracy dla załogi hali odlewniczej. Badano szczegółowo system stosowany przy ustalaniu tych norm i możliwości jego adaptowania dla celów hali odlewniczej stalowni jakościowych. W rezultacie wykryto pewne błędy w założeniach norm technicznych omawianej stalowni ilościowej, które poddano w pracy szczegółowej krytyce.

Stwierdzono poza tym, że adaptowanie systemu stosowanego w stalowniach ilościowych nie zapewnia ustalenia słusznych norm na hali odlewniczej w stalowniach jakościowych. Na podstawie szczegółowej analizy pracy w hali odlewniczej stalowni jakościowej zostały ustalone zależności czasu trwania poszczególnych czynności załogi tego odcinka produkcyjnego od różnego rodzaju czynników.

Szczegółowo omówiono organizację pracy poszczególnych stanowisk na hali odlewniczej i podano w związku z tym projekt stworzenia brygad specjalizacyjnych. Wobec różnorodności istniejących współczynników, ustalono wzory służące do obliczenia norm dla poszczególnych stanowisk specjalizacyjnych.

W postaci załącznika do niniejszej pracy autorzy opracowali ramową instrukcję roboczą dla technicznego normowania pracy na hali odlewniczej stalowni jakościowej, podając w niej szczegółowe wskazówki zarówno dla prac przygotowawczych jak i dla przeprowadzenia prac chronometrażowych i fotografii dnia roboczego. Następnie podano wskazówki dla wykorzystania dokonanej fotografii dnia roboczego celem ustalenia liczby niezbędnych obsad robotniczych oraz ustalenia składu osobowego brygad specjalizacyjnych na hali odlewniczej stalowni jakościowych.

Instrukcja podaje również szczegółowe wskazówki dla ustalenia normatywów czasu poszczególnych zabiegów i czynności. Na zakończenie instrukcji podano wskazówki dla wprowadzenia ustalonych normatywów.

Instrukcja jest uzupełniona wzorami „arkuszy czynności”, które służą do ustalenia wszystkich czynności poszczególnych funkcji na hali odlewniczej. Następnie podano wzór arkusza obserwacyjnego do zespołowej fotografii dnia roboczego względnie procesu produkcyjnego wraz z jego arkuszem przewodnim. Dołączono również wzór zestawienia jednolitego zużycia czasów do zespołowej fotografii dnia roboczego względnie procesu produkcyjnego oraz wzór dla ustalenia rzeczywistego i wzorcowego bilansu czasu roboczego dla poszczególnych operacji wykonywanych w hali odlewniczej stalowni jakościowych.

W postaci graficznej dołączono do pracy szczegółowy przebieg czynności przy ustalaniu i wprowadzaniu normowania czasów pracy w hali odlewniczej stalowni jakościowej metodą obliczeniowo-analityczną. W arkuszu tym podano w postaci wykresu przebieg czynności poszczególnych komórek organizacyjnych, biorących udział w podobnym opracowaniu.

Jedną z hut jakościowych przystąpiła w ostatnim czasie do normowania pracy w hali odlewniczej, posługując się przy tym wskazówkami zawartymi w omawianej pracy. (lm)

Zakład Przemysłu Włókienniczego w Łodzi

Analiza z wykonania norm w zakładach lnianich. Praca, w oparciu o zestawione i opracowane w zakładach przemysłu lnianich tabele statystyczne, ustala wskaźniki celem przeprowadzenia analizy wykonania norm.

Z każdej tabeli wyciągnięto odnośne wnioski uzasadniające opracowanie następnej tabeli, co stwarza logiczną całość. Opierając się o dane dotyczące planowanej i wykonanej produkcji, wykonania planu zatrudnienia, fluktuacji i planowanych oraz wykonanych roboczo i maszyno-godzin itd. praca zawiera analizę produkcji przedzarek według asortymentu oraz procent wykonania norm według grup i zawodów.

Analiza wykonywania norm i badanie stanu maszyn stwierdza przyczyny pewnych niedociągnięć, ustala i zaleca szereg usprawnień kontrolnych i organizacyjno-technicznych.

Praca uwzględnia tylko niektóre zagadnienia. Może ona służyć jako wytyczna do przeprowadzenia analogicznych badań w zakładach przemysłu włókienniczego. (ab)

Zakład Przemysłu Chemicznego w Gliwicach

Brak w literaturze naszej oraz dostępnej nam literaturze zagranicznej publikacji, obejmującej zagadnienia projektowania magazynów w przemyśle chemicznym wypełnia częściowo praca zbiorowa „Wytyczne do projektowania magazynów w przemyśle chemicznym”.

Opracowanie to ujmując trudne i skomplikowane zagadnienia projektowania magazynów chemicznych, stanowiąc podręcznik na użytek zarówno inwestora, jak i wykonawcę prac inwestycyjnych.

Rozdział I omawia zasadnicze wymagania przy projektowaniu budowli i urządzeń magazynowych. W rozdziale II omówiono ogólnie obowiązujące przepisy dotyczące projektu zakładu przemysłowego, jego lokalizacji, postanowień specjalnych branżowych oraz przytoczono odnośne ustawy, dekrety i rozporządzenia.

Rozdział III obejmuje podział magazynów i składów pod kątem widzenia kryteriów: działu gospodarczego, obsługi, przedmiotu i pomieszczeń oraz omówienie typów magazynów chemicznych. W rozdziale IV omówiono poszczególne elementy konstrukcyjne budowli magazynowych.

Rozdział V zajmuje się urządzeniami magazynowymi przeznaczonymi do składowania, transportu, dla pakowni, do klimatyzacji, do oświetlenia dla pomiarów, urządzeniami kanalizacyjno-wodociągowymi, przeciwpożarowymi oraz bezpieczeństwa i higieny pracy. W rozdziale VI omówiono dane do opracowania założeń projektowych, obejmujące podstawowe czynniki dokumentacji, lokalizację i wybór właściwego typu magazynu, wybór właściwych środków transportu wewnętrznego oraz linię wyładunkową i załadunkową.

Praca może być wykorzystana przez rozbudowujące się stale przedsiębiorstwa przemysłu chemicznego dla słusznego i właściwego zaprojektowania magazynów. (kg)

Zakład Przemysłu Spożywczego w Krakowie

Wprowadzenie dokumentacji produkcji w wytwórni win na przykładzie Krakowskich Zakładów Przemysłu Owocowo-Warzywnego. Wprowadzenie jednolitej dokumentacji w przemyśle winiarskim podległym CZPOW wymagało przykładowego opracowania i wprowadzenia dokumentacji w jednym z zakładów produkcyjnych, aby następnie w oparciu o pozytywne wyniki próby zalecić wprowadzenie odpowiednich dokumentów przez wszystkie zakłady podlegające CZPOW. Przedmiotem tej pracy jest przedstawienie dokumentacji i sposobu jej wprowadzenia w wybranym zakładzie.

W oparciu o istniejące warunki organizacyjne przedsiębiorstwa opracowano: dokumenty pracy, dokumenty materiałowe, dokumenty planu wykonawczego produkcji, zlecenia-meldunki produkcji oraz raporty produkcji. Wzajemne powiązanie tych dokumentów przedstawiono na schemacie dokumentacji.

Dla każdego dokumentu opracowano instrukcję wypełniania oraz obieg pomiędzy poszczególnymi komórkami i stanowiskami pracy, dołączając przykładowo wypełniony wzór dokumentu.

Opisano przebieg prac wprowadzania poszczególnych dokumentów uzasadniając zastosowanie każdego dokumentu i porównując ze stanem dotychczasowym. W celu usunięcia braków w dotychczasowej dokumentacji we wprowadzonych dokumentach uwzględniono: przejście z norm ogólnych na normy indywidualne oraz na pracę akordową, bieżącą ewidencję strat produkcyjnych, zlecenia-meldunki produkcji przystosowane do obliczania wydajności zużytych do produkcji materiałów oraz do bilansowania składników chemicznych produkcji w toku, wzmocniono kontrolę jakości wyrobów gotowych i inne.

W osobnym rozdziale omówiono sposób wykorzystania dokumentów dla celów operatywnego kierownictwa i do prowadzenia planu do bezpośrednich wykonawców, kontrolę wyników produkcji według ilości, jakości oraz asortymentu, obliczanie zużycia pracy i wykorzystania czasu roboczego; wskazano sposób kontroli wykorzystania urządzeń, zużycia energii oraz sposób obliczania zużycia materiałów produkcyjnych na jednostkę wyrobu w związku z realizacją planu obniżki kosztów własnych produkcji.

Całość pracy obejmuje 63 strony druku oraz 38 tablic i ma charakter (a) sprawozdawczy z przebiegu prac w zakładzie produkcyjnym w związku z wprowadzeniem dokumentacji, (b) instrukcyjny z uwagi na opracowanie szczegółowych instrukcji obiegu i wypełniania dokumentów, (c) analityczny w związku z przeprowadzeniem oceny przydatności wprowadzonej dokumentacji.

Praca może być wykorzystana przez przemysł winiarski w formie zastosowania dokumentów i instrukcji. Praca może służyć również do celów szkoleniowych dla innych przemysłów o zbliżonym charakterze produkcji. (jg)

Zakład Przemysłu Odzieżowego – sekcja we Wrocławiu

Usprawnienie organizacji pracy krojowni zakładu przemysłu odzieżowego. Celem pracy jest usprawnienie organizacji pracy krojowni fabryki odzieży o produkcji masowej w zakresie racjonalnego rozkroju tkanin, którym jest rozkrój bezresztkowy, pozwalający na najekonomiczniejsze rozchodowanie tkaniny przy niezmiennionej normie jej zużycia na określony wyrób.

W pracy podany jest projekt organi-

zacyjny w zakresie przygotowania rozkroju bezszwtkowego w oddziale przygotowania tkanin do produkcji, jak również projekt organizacyjny dotyczący realizacji rozkroju bezszwtkowego w krojowni.

W opracowaniu przyjęto metodę rozkroju bezszwtkowego z uprzednim rozliczeniem tkaniny do rozkroju przy pomocy stanowiącej nowość tabeli dyspozycji nakładu. Tabela dyspozycji nakładu zawiera gotowe rozliczenie każdego spotykanego metra tkaniny określonej szerokości pozwalające na rozkrój bezszwtkowy i uwzględniające jednocześnie konieczność stosowania się do procentówki. Tabela dyspozycji nakładu wprowadzona jest jako niezbędne uzupełnienie używanych w fabrykach odzieży tabel rozliczeniowych. Na podstawie tabel dyspozycji nakładu wypisuje się dyspozycje nakładu i oprócz nich specjalne karty rozkroju dla każdej sztuki tkaniny.

Jak to wykazują zamieszczone w pracy wskaźniki techniczno-ekonomiczne, przyjęta w podanym projekcie organizacyjnym metoda daje w efekcie właściwe rozwiązanie problemu nieracjonalnych resztek przy produkcji masowej. Pozwala ona nie tylko na najekonomiczniejsze zużycie tkaniny, ale usprawnia też przebieg procesu produkcyjnego i skracając cykl produkcyjny fabryki. Praca oparta jest na literaturze radzieckiej i na obserwacjach prób uzyskania rozkroju bezszwtkowego przeprowadzonych przy wykonaniu poszczególnych zleceń produkcji w WZPO. W tekście, podana jest w tabelach, opracowana wyczerpująco przez autorów dokumentacja. Wrocławskie Zakłady Przemysłu Odzieżowego wprowadzają już obecnie rozkrój bezszwtkowy przy użyciu instrukcji opartej na rozpracowaniu IEOP.

Praca powinna być pożyteczna w fabrykach odzieży o produkcji masowej i dla celów szkolenia zawodowego. (iw)

Zakład Taryfikacji w Warszawie

Opracowany przez Zakład Taryfikacji w roku 1952 tom „Słownika Nazw Zawodów Przemysłu Chłodniczego” obejmuje trzy działy: chłodnie, wydobywanie lodu, oraz wytwórnie sztucznego lodu.

Opracowanie słownika dla przemysłu chłodniczego ma duże znaczenie dla gospodarki narodowej. Chłodnictwo spełnia wielkie zadania w życiu gospodarczym, umożliwia ono racjonalną gospodarkę żywnościową i towarami łatwo się psującymi. W szczególności na szeroką skalę stosowane jest chłodnictwo w rzeźniach, przetwórstwie rybnym, jajczarniach, mleczarstwie, warzywnictwie itp. Chłodnictwo znajduje zastosowanie nie tylko w konserwacji surowców lub produktów, lecz także przy samej produkcji.

Prace nad tomem wykonywane były na terenie zakładów przemysłowych. Przy opisach czynności stosowano zasadę, aby opis dawać w kolejności przebiegu procesu produkcyjnego. Przed opisem podano krótkie omówienie wypuklające cel wykonywanych czynności i powiązanie czynności z procesem produkcyjnym, w którego realizacji pracownik bierze udział. Następnie, w niektórych opisach podano kwalifikacje zawodowe zawierające wiadomości, umiejętności i warunki pracy robotnika.

Dalszy postęp prac nad wprowadzeniem wewnątrzzakładowego rozrachunku gospodarczego w Zakładach Mechanicznych „Ursus”

Podjęcie długofalowego zobowiązania wprowadzenia wewnątrzzakładowego rozrachunku gospodarczego przez pracowników Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu oraz pracowników księgowości przemysłowej Zakładów Mechanicznych „Ursus” spowodowało dalsze wzmocnienie prac nad wdrożeniem wewnątrzzakładowego rozrachunku gospodarczego, socjalistycznej metody zarządzania, skutecznego narzędzia walki o obniżkę kosztów własnych.

W dniu 27 kwietnia 1953 roku dyr. ZM „Ursus” inż. Z. Purzycki wydał zarządzenie o utworzeniu Komisji Wewnątrzzakładowego Rozrachunku Gospodarczego.

Na czele Komisji stoi główny księgowy ZM „Ursus” Tadeusz Godowski, jego

Tom Słownika Nazw Zawodów Przemysłu Chłodniczego stanowić będzie podstawę do opracowania taryfikatorów kwalifikacyjnych. Może on służyć również do planowania zatrudnienia oraz dla opracowania programów szkolenia zawodowego. (kg)

Zakład Badania i Rozpowszechniania Przetwarzających Metod Pracy w Warszawie

Badanie i rozpowszechnianie przetwarzających metod pracy w Warszawskich Zakładach Przemysłu Odzieżowego im. Obrońców Warszawy i w Zakładach im. 17 Stycznia. Praca opisuje wprowadzenie metody inż. Kowalowa do szwalni odzieżowej. Nowość jej polega na omówieniu zagadnienia wyboru operacji do badania i wyboru sposobu szkolenia przy produkcji potokowej. Praca podaje rozwiązanie tego zagadnienia we wrocławskich i łódzkich zakładach odzieżowych oraz uzasadnia metodykę przy wprowadzeniu metody inż. Kowalowa w Warszawskich Zakładach Przemysłu Odzieżowego na taśmie płaszczowej i na taśmie szyjącej męskie koszule.

Ogółem przeanalizowano na obu taśmach 18 operacji. Przeszkolono 120 pracowników w oparciu o przetworzone metody pracy. Pracownicy te po przeszkoleniu osiągnęli duże oszczędności czasu wykonywania operacji. Oszczędności te wahały się od 4,8 do 62,8 proc. w stosunku do czasu przed szkoleniem. Takie skrócenie czasu pozwoliło na zlikwidowanie zatorów na taśmie oraz zostało wykorzystane dla przesunięcia części pracowników do innych prac lub dodanie pracownikom na przeanalizowanych stanowiskach dodatkowych czynności. Wpłynęło to również na zwiększenie zarobków pracowników.

Praca zawiera opisy przetwarzających metod wybranych operacji zilustrowane fotografiami oraz tabele obrazujące wyniki szkolenia. (dh)

Badanie i rozpowszechnianie przetwarzających metod pracy w Zakładach Wytwórczych Transformatorów M-3. Praca poświęcona jest zastosowaniu metody inż. Kowalowa w dziale nawijalni transformatorów o produkcji drobnoseryjnej. Podano w niej tok postępowania przy wprowadzaniu metody Kowalowa oraz szczegółowe opisy poszczególnych etapów badania i rozpowszechniania przetwarzających metod pracy, poparte materiałem liczbowym i fotografiami. Omówiono także efekty ekonomiczne, wyrażające się w podwyższeniu kwalifikacji zawodowych robotników, wzroście wydajności pracy i zarobków, oraz w pełniejszym wykorzystaniu rezerwy produkcyjnych. Udowodniono również na licznych przykładach ścisłą łączność metody inż. Kowalowa zarówno z ruchem współzawodnictwa jak i ruchem racjonalizacji pracy.

Praca została wykorzystana dla stosowania metody Kowalowa przez ZWT M-3 oraz przez szereg innych zakładów przemysłu elektrotechnicznego i metalowego o podobnym typie produkcji.

Praca ta została opublikowana w zeszycie 11 Prac Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu pod tytułem: „Stosowanie metody inż. Kowalowa w ZWT M-3”. (kw)

zastępcą jest szef księgowości przemysłowej Kazimierz Polewka. W skład Komisji wchodzi przedstawiciel Działu Księgowości, Finansowego, Planowania, Zatrudnienia i Płac, Głównego Technologa, Kontroli Technicznej, kierownicy Wydziałów Mechanicznych i Montażu oraz pracownicy grupy rozrachunku gospodarczego IEOP Aleksander Nowicki, Wiesław Ociepko, Zbigniew Dąbrowa. Z ramienia organizacji społeczno-politycznych do Komisji wchodzi przedstawiciel Komitetu Fabrycznego PZPR i Rady Zakładowej.

W zarządzeniu ujęto zadania Komisji w następujący sposób:

„1. Akceptacja względnie korekta projektu wewnątrzzakładowego rozrachunku gospodarczego, sporządzonego dla ZM

„Ursus” przez grupę pracowników naukowych Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu według następujących rozdziałów: (a) rozdział kalkulacji kosztu własnego i ewidencji materiałowej ominięta przedstawiciele pionu księgowości i finansowego; (b) rozdział robocizny i braków opiniują przedstawiciele pionu zatrudnienia i plac, kontroli technicznej, księgowości, finansowego, POP, PZPR, Zw. Zaw. i wydziałów produkcyjnych; (c) rozdział normatywów i danych planowych, limitów i wskaźników — opiniują przedstawiciele pionu Dyrekcji, zatrudnienia i plac, księgowości, finansowego, planowania, technologa, wydziałów produkcyjnych, POP, PZPR i Zw. Zaw.; (d) rozdział sprawozdawczości i danych wynikowych opiniują wszyscy członkowie Komisji.

Wszelkich wyjaśnień w zakresie projektu wewnątrzzakładowego rozrachunku gospodarczego udziela przedstawiciele Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu.”

W dalszym ciągu zarządzenia ustalono, że po częściowym lub całkowitym zaakceptowaniu projektu komisja opracuje terminarz wprowadzenia prac i zgodnie z zaplanowanym przebiegiem prac kontroluje ich przebieg.

Ustalono również, że po wprowadzeniu w życie rozrachunku gospodarczego w ZM „Ursus” Komisja ustali projekt systemu osobnego premiowania za oszczędności uzyskane przez poszczególnych wydziałów produkcyjnych i przedstawi go do zatwierdzenia władzom zwierzchnim (CZPMot, MPM, Ministerstwo Finansów).

W zakończeniu przewidziano, że rozrachunek gospodarczy będzie wprowadzony kolejno na: Wydziale Mechanicznym III, pozostałych wydziałach mechanicznych, Montażu, Kuźni i Odlewni.

W dniu 30 kwietnia 1953 roku została utworzona sekcja rozrachunku gospodarczego na Wydziale Mechanicznym III. Utworzenie sekcji ma na celu zbliżenie pracowników księgowości do wydziału, którego działalność będą ujmowali w kosztach, ściślej powiązania ich z wydziałem, co umożliwi oddziaływanie pracowników księgowości na załogę wydziału, jego personel techniczny przez codzienne uświadomienie konieczności właściwego spływu dokumentacji dotyczącej kosztów, właściwego jej obiegu oraz wyjaśnienia na miejscu wszelkich błędów i niedociągnięć popełnionych tak przy wystawianiu dokumentacji jak i wypienianiu jej danymi powstającymi na wydziale. Utworzenie sekcji jest pierwszym krokiem do decentralizacji księgowości przemysłowej „Ursusa”, dalsze sekcje zostaną utworzone w pozostałych wydziałach mechanicznych w ciągu maja 1953 roku.

Zadaniem sekcji rozrachunku gospodarczego na wydziale jest: (1) ujęcie całkowita kosztów powstających w wydziale a w szczególności: (a) kosztów robocizny oraz obliczenie wypłaty załogę wydziału, (b) kosztów materiałów podstawowych, pomocniczych i półfabrykatów, (c) kosztów wydziałowych (ruchu i ogólnowydziałowych), (2) kalkulacje kosztów własnych poszczególnych części, (3) rozliczenie międzydziałowe z tytułu usług produkcyjnych oraz braków, (4) ustalenie ostatecznego wyniku pracy wydziału (oszczędności lub straty) jako podstawy do premiowania załogi, (5) przesyłanie do księgowości przemysłowej Zakładu syntetycznych danych do rejestrów kosztów produkcji (lub prowadzenie rejestrów w wydziale).

W pierwszym okresie zakres prac sekcji obejmuje szereg prac przygotowawczych jak sporządzenie kalkulacji planowych poszczególnych części w oparciu o aktualne, potwierdzone przez Głównego Technologa dane normatywne oraz szereg innych drobnych prac.

Pomimo tych licznych zadań sekcję obsługiwane przez młodzieżową brygadę ZMP, której kierownikiem jest Lechosław Chodorowicz, podeszły do tych prac z młodzieńczym zapałem i przekonaniem o pomyślnym wyniku prac, zmierzających do wprowadzenia rozrachunku gospodarczego, socjalistycznej metody zarządzania, mobilizującej załogę wydziału do walki o obniżenie kosztów.

Grupa rozrachunku gospodarczego IEOP prowadzi stały instruktarz dla pracowników sekcji rozrachunku, uświadamiając im cele, znaczenie i drogi do realizacji rozrachunku gospodarczego w wydziale, współpracuje również z sekcją w przełamaniu trudności, na jakie natyka ona w pracy. (zd)

Akademia Pierwszomajowa w Instytucie Ekonomiki i Organizacji Przemysłu

W dniu 30 kwietnia 1953 roku odbyła się w Instytucie uroczysta akademii dla uczczenia 1 Maja, międzynarodowego święta klasy robotniczej. Referat o znaczeniu Święta 1 Maja wygłosił I sekretarz POP Instytutu tow. Jan Bolecki.

Po referacie tow. Urszula Tomorowicz dokonała podsumowania rozwoju współzawodnictwa dla uczczenia 1 Maja w naszym Instytucie podkreślając, że współzawodnictwo to wkracza w nowy etap — w etap podejmowania zobowiązań długofalowych podejmowanych wspólnie z pracownikami produkcji. Współzawodnictwo w naszym Instytucie pomaga w realizacji prac planowych.

Z kolei dyrektor naczelny mgr inż. Iłja Epsztejn odczytał listę pracowników Instytutu wyróżnionych i nagrodzonych za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej.

Udział IEOP we wprowadzeniu metody Kowalowa w przemyśle leśnym

Po zakończeniu prac badawczych przeprowadzonych przez Instytut Ekonomiki i Organizacji Przemysłu w zakresie stosowania metody inż. Kowalowa w tartacznictwie wkraczono obecnie w etap szerokiego zastosowania metody radzieckiego nowatora we wszystkich rejonach przemysłu leśnego.

Ażbyście należycie przygotować teren do pełnej realizacji zamierzonych planów, Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzewnictwa przy NOT, łącznie z Centralnym Zarządem Przemysłu Leśnego przeprowadził w Ośrodku Wydziału Leśnego i Wydziału Technologii DREWNA SGGW w Rogowie tygodniowy kurs dla techników normowania. W kursie wzięło udział 60 techników z wszystkich rejonów przemysłu leśnego w Polsce.

Oprócz wykładów o charakterze ogólnym z dziedziny tartacznictwa, zajęcia kursistów ogniskowały się wokół instrukcji realizacji metody inż. Kowalowa w tartacznictwie. Instrukcję taką CZPL opracował przy ścisłej współpracy z IEOP. Wykłady prowadził prof. E. Kamiński, prof. R. Słemiński, adiunkt Zakładu Mechanicznej Technologii DREWNA SGGW mgr inż. O. Korczewski i mgr inż. Szmit.

W czasie zajęć praktycznych przeprowadzonych w miejscowym tartaku słuchacze kursu zapoznali się z metodą prowadzenia obserwacji, opisywania metod pracy, z chronometrażem i fotografią dnia roboczego.

Organizatorzy kursu postąpili słusznie, wybierając Rogów na miejsce kursu, gdyż doświadczalny tartak SGGW w Rogowie był jednym z pierwszych w Polsce, który zastosował u siebie metodę inż. Kowalowa.

Uczestnicy kursu mogli więc naocznie przekonać się o realnej korzyści, jaką dla wzrostu wydajności pracy w tartacznictwie ma zastosowanie metody inż. Kowalowa. Dzięki tej metodzie tartak w Rogowie wykonał swój plan roczny na 3 miesiące przed terminem, uzyskując wzrost wydajności pracy o 66 proc. w porównaniu z rokiem 1950. Równocześnie ze wzrostem produkcji wzrosły o 56 proc. zarobki traktorzystów.

W trakcie jednej z wielu dyskusji zebrani technicy dowiedzieli się od uczestnika kursu E. Pyki z rejonu Kluczbork, że potrafi on w oparciu o skromną dotychczas jeszcze literaturę przedmiotu i w wyniku narady produkcyjnej jaka się odbyła w ubiegłym roku w Bydgoszczy, zastosować metodę inż. Kowalowa w swoim rejonie PL u szeregu traktorzystów i osiągnąć wzrost wydajności pracy o 17 proc.

Powyższy przykład, jako głos terenu, podzielał szczególnie mobilizująco na wszystkich uczestników kursu. Na wniosek techników z Rejonu PL Stary Sącz, wszyscy uczestnicy kursu dla uczczenia święta świata pracy 1 Maja przystąpili do długookresowego socjalistycznego współzawodnictwa w zakresie badania i rozpowszechniania produkcyjnych metod pracy w tartacznictwie w roku 1953.

Podsumowanie wyników tego współzawodnictwa przez administrację przy udziale czynnika społecznego pozwoli na

Na zakończenie zabrał głos przybyły w czasie akademii przewodniczący Zarządu Okręgowego Związku Zawodowego Pracowników Państwowych tow. Piekuć, który w serdecznych słowach wyraził w imieniu Zarządu Okręgu podziękowanie naszemu kolektywowi za wysoką aktywność zawodową i społeczną oraz wręczył dyplomy wyróżniającym się szczególnie wysoką aktywnością pracownikiem naszego Instytutu, tow. tow. Urszuli Tomorowicz i Janinie Strubińskiej.

Część oficjalną zakończono odśpiewaniem „Międzynarodówki”. Po części oficjalnej odbyła się część artystyczna w wykonaniu zespołu Wyższej Szkoły Pedagogicznej, zakończona wspólna zabawa. (zd)

wybór przodującego rejonu w Polsce, a tym samym i na ustalenie przodującej metody pracy traktorzystów. W oparciu o doświadczenia szkół stachanowskich właśnie na tej przodującej metodzie powinno oprócz się szkolenie traktorzystów w całej Polsce.

W realizacji bogatego programu kursu przyszedł Stowarzyszeniu z pomocą Instytut Ekonomiki i Organizacji Przemysłu, który obsłużył kurs przez dwóch swoich pracowników naukowych w osobach: Jana Boleckiego i mgr inż. Czesława Wołkowicza.

Wszyscy uczestnicy ukończyli kurs z wynikiem pomyślnym (CW)

Szkolenie ekonomiczne w IEOP w oparciu o pracę J. Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR“

Realizując uchwały KC PZPR w sprawie studiowania genialnej pracy Józefa Stalina „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR“ Instytut Ekonomiki i Organizacji Przemysłu przystąpił w połowie kwietnia do szerokiej akcji szkolenia ekonomicznego pracowników na bazie tej pracy. Konieczność takiego szkolenia była wykazana również na zebraniu naukowym, poświęconym omówieniu zadań Instytutu w świetle pracy Stalina.

Szkolenie takie w Instytucie jest szczególnie konieczne ze względu na ekonomiczną tematykę prac Instytutu, której właściwe ustawienie i opracowanie zależy od stopnia pogłębienia wiedzy ekonomicznej pracowników Instytutu.

Praca Józefa Stalina, wysuwając i głęboko analizując szereg zagadnień szczególnie ważnych dla pomyślnego rozwoju ekonomiki socjalistycznej, jest drogowskazem w pracy w zakresie ekonomiki i organizacji socjalistycznych przedsiębiorstw przemysłowych.

Szkolenie ekonomiczne obejmuje wszystkie zakłady Instytutu, w których odbywają się systematycznie wykłady i seminaria dla pracowników naukowych. W zakres programu szkolenia wchodzi następujące tematy: (1) Charakter praw ekonomicznych. (2) Podstawowe prawo ekonomiczne współczesnego kapitalizmu. (3) Podstawowe prawo ekonomiczne socjalizmu. (4) Prawo koniecznej zgodności stosunków produkcji z charakterem sił wytwórczych. (5) Produkcja towarowa i prawo wartości w kapitalizmie. (6) Produkcja towarowa i prawo wartości w socjalizmie. (7) Prawo planowego, proporcjonalnego rozwoju gospodarki narodowej. (8) Warunki przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Po zakończeniu szkolenia, które będzie miało miejsce w końcu czerwca, odbędą się egzaminy, sprawdzające stopień wykorzystania szkolenia dla pogłębienia wiadomości z dziedziny ekonomii politycznej.

Jak wykazały przeprowadzone dotychczas seminaria pracownicy Instytutu systematycznie przygotowują się do poszczególnych wykładów i stale pogłębiają zasób swoich wiadomości. (zd)

Pojedyncze numery naszego czasopisma można nabyć w kioskach PPK „Ruch“, znajdujących się w niżej wymienionych urzędach i instytucjach:

KC PZPR — W-wa, al. Stalina 9

Sejm RP — Warszawa, ul. Wiejska 4/6/8

PKPG — Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 3

Ministerstwo Komunikacji — Warszawa, ul. Chałubińskiego 6

Ministerstwo Górnictwa — Warszawa, ul. Krucza 36

Ministerstwo Spraw Zagranicznych — Warszawa, ul. I Armii W. P. 23

Naczelna Organizacja Techniczna — Warszawa, ul. Czackiego 3/5

Politechnika Warszawska — Warszawa, Pl. Jedności Robotniczej

Dom Akademicki — Warszawa, Plac Narutowicza

Międzynarodowy Klub Prasy — Warszawa, Plac Unii Lubelskiej

Międzynarodowy Klub Prasy — Warszawa, ul. Nowy Świat 17

Międzynarodowy Klub Prasy — Warszawa, Żoliborz, Pl. Wilsona

EKONOMIKA I ORGANIZACJA PRACY

Miesięcznik — Organ Instytutu Ekonomiki i Organizacji Przemysłu.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze — Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15.

Redaguje Komitet

Redakcja: Warszawa, Plac Konstytucji 1, piętro I, pokój 6.

Redaktor przyjmuje we wtorki i czwartki od godz. 9 do 11.

Prenumerata: Rocznie 90 zł, półrocznie 45 zł, kwartalnie 22,50 zł, numer pojedynczy 7,50 zł. Wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe i listonosze.

Zamówienie PWG CP-1 — P/C — 252/53 z dn. 16.5.53 r. Podpisano do druku 3.6.53. Druk ukończono 10.6.53 r. Nakład 5.979 egz. Papier druk. sat. VII kl. A0 60 g.

Zam. 2502/c. Ark. wyd. 8,2. Zakłady Graficzne i Wydawnicze D. S. P.

4-B-16812